

„Да скривамъ искахъ вѣчно отъ свѣта сълзитѣ—,
И воля никога на тѣхъ не давахъ азъ. . . .
Безмилостно ги връщахъ—гълтахъ ги тогазъ—
Но трижъ по лудо бликваха тѣ въ мене“. . .

lbidem

Защото тя е „Езеро“—което само привидно е „заспало“, а въ сжщностъ — крие въ себе си неподозирани възможности и тайни:

„И рекълъ би за него минувача
То спи—или смъртъта въ недра си скриватъ.“

Смъртъ или животъ, тайна или лазуръ — то крие всичко това—винаги заключено въ най-страшна самота.

Изцѣло — това, което Роза Попова пише въ своитѣ мемоари за Елеонора Рузе, се отнася най-вече до самата нея. Защото, като Дузе, тя може да стои съ часове въ нѣкаква дълбока мистическа самозабрава — и средъ „Пиръ“, шумъ и веселие, да остане най трагически самотна.

„И тазъ, отъ която въвъ пира защита
Ми търсѣше душата съ жадностъ,
Кога се раздѣляхъ, тя пакъ се промъкна
Тазъ вечна другарка—тжгата“.

Именно „тжгата“ е основния мотивъ нанейната психическа сжщностъ, спаралелизирана съ една безумна детска радостъ. Така, луната въ „Лѣтна нощъ“ (писано на 13 год. възраст — следъ „Травията“) събужда „тайнство невнятно“ въ нейната „морна душа“ — и желание, да изчезне въ безкрайността.

И—отъ възторгъ — душата „пакъ се люшка“ въ безумни ридания — „за да разбуди тишината“ — и да благодари на „твореца вѣщъ“, че

„Е влѣлъ въдушата ми тоя трепетъ.
И тазъ любовъ къмъ тайнствения свѣтъ.“

И наистина, така се люшка непрекъснато душата на артистката — отъ луда радостъ—до безумна тжга, и отъ най-буйна радостъ — до най-гжста, непроходима самота. И това още отъ най-ранно